

Яўген Вапа

...паміж сьвятасьцю й грэхам —
адплатай ёсьць здрада...

Падляшскі вандроўнік

Трыціх

Пад лесам — цішыня невыносная
Пад лесам — ніхто не заплача
Тут няма ўжо людзей,
адсюль дзед мой пайшоў
У нябесныя, райскія вароты

Падарожныя крыжы, што пацеху нясьлі
Векавечным уладаньням Гасподнім
Пакланіліся да зямлі ў малітве сваёй
Ня хочуць загінуць у час Велікодны

Цішыня – не спакой, калі блізкіх няма
Нават дрэвы мінаеш са страхам
Хоць агменьчык, хоць бы промень сьвятла
На падляшскай дарозе — пятля забыцця...

.....

У дажджлівы восеньскі час,
калі сонца праменьні ўжо адгарэлі
Я патрапіў у інтэрнэт-клуб,
тое мейсца, дзе ўсе кагосьці шукаюць

Ты сядзела там, быццам ночны Пегас,
толькі што сасьпела да грэху
І ня першы, і не аднойчы, і на гэты ж раз —
хлусіла заўзята на ўвесь чат

Віртуальны сьвет – гэта не імунітэт,
абыйграе ён і цябе
Павярніся ў жыццё, подых слова знайдзі
Раскажы мне хоць крыху пра сны

Дотык мокрых рук, клавішаў хуткі рух
і я знайшоў твой піск
Распачаўся наш час, поўны жарсьці азарт
Пра імгненнасьць здрады і смутку

Ты прызналася мне, што зьязджаеш адсюль
Бо ўвесь час без працы і без свабоды
І ў апошні свой дзень на падляшскай зямлі
Смак пушчанскага хлопца, хочаш мець на ўспамін

Ад допыту да допыту — наканаваў нам лёс
Ужо гэтага хапіла і продкам
Паміж соснаў пушчанскіх прабягае мяжа
На якой на’т зубры ў электронным падліку

За плячыма дыханьне «ахоўнікаў» нашых
Паміж сьвятасьцю й грэхам — адплатай ёсьць
здрада
Не пасьпеўшы і вымавіць слоў малітвы сваёй
Галасы стукачоў паплылі ўжо над храмам

.....

Ад’язджаюць сябры з пахам пожні і скошаных
траваў Паміраюць сябры са здзіўленьнем у вачах
Не пасьпеўшы закончыць на Падляшшы сваім
Нашых простых, штодзённых справаў.

Беласток.

.....